

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/364/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413218042
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4413218042.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcov: 1/ P. U., nar. X.X.XXXX, bytom B. Z., B. XX, 2/ T. U., nar. XX.X.XXXX, bytom B. Z., T. P. XX, B. Z., toho času E. B., XXX XX B. 1, S. 3, 3./ N.. T. X., nar. X.X.XXXX, bytom B. Z., T. P. XX, všetci zastúpení Mgr. Gergely Pšenák, advokát so sídlom Nitra, Školská 3, proti žalovanej: Slovenská republika, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 3. augusta 2017, č. k. 9C/191/2013 - 252, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov pod bodmi I., III., V., VII. - IX. zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len "OSP", účinný do 30.6.2016, od 1.7.2016 ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len "CSP") rozsudkom zo dňa 3. augusta 2017, č. k. 9C/191/2013-252 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 3.303,96 eura titulom náhrady účelne vynaložených trov konania a sumu 5.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom žalobu voči žalobcovi v 1. rade v časti náhrady účelne vynaložených trov konania a náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

2. Tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 3.153,96 eura titulom náhrady účelne vynaložených trov konania a sumu 4.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Štvrtým výrokom žalobu voči žalobcovi v 2. rade v časti náhrady účelne vynaložených trov konania a náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

3. Piatym výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 3. rade sumu 3.153,96 eura titulom náhrady účelne vynaložených trov konania a sumu 9 500 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Šiestym výrokom žalobu voči žalobcovi v 3. rade v časti náhrady účelne vynaložených trov konania a náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

4. Ďalšími výrokmi (výrokom VII., VIII., a IX.) súd priznal žalobcom v 1., 2., a 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 3 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a d/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f/, ods. 3, § 5 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3 a 4, ods. 3, 4, § 18 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

6. Po vykonanom dokazovaní zistil, že uznesením vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Nové Zámky zo dňa 20.5.2008 bolo podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku voči žalobcom v 1. až 3. rade vznesené obvinenie za pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 Tr. zákona k § 155 odsek 1 Tr. zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona. Proti tomuto uzneseniu žalobcovia v zákonnej lehote dňa 23.5.2008 podali sťažnosť, ktorá bola dňa 20.8.2008 okresným prokurátorom zamietnutá, a to uznesením pod sp. zn. 1Pv 577/08-6 podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Tr. poriadku. V trestnom konaní bolo preukázané, že žalobcov zastupoval na základe plnomocenstva počas celých štyroch rokov trvania tohto konania advokát Y. T. W. so sídlom v B., až do právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Nové Zámky pod sp. zn. 2T/16/2009-687 zo dňa 22.2.2012 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 4To/69/2012-729 zo dňa 19.7.2012, ktorým boli odvolania okresného prokurátora a poškodeného zamietnuté podľa § 319 Tr. poriadku, keď súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nebolo dôvodné a odvolanie poškodeného zamietol podľa ustanovenia § 316 odsek 1 Tr. poriadku, lebo bolo podané neoprávnenou osobou.

7. Konštatoval, že pasívne legitimovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na náhradu škody spôsobenú orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci, môže byť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. len štát. V súlade s ustanovením § 73 a § 135 CSP, aj ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje, ktorý orgán koná v mene štátu. Z ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno f) jednoznačne vyplýva, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je orgán, ktorý má byť správne označený a ktorý koná za štát v danom prípade.

8. Uzavrel, že boli splnené podmienky objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorej sa nemožno zbaviť v súlade s ustanovením § 3 odsek 2 citovaného zákona. Vzhľadom na výsledok trestného konania vedeného proti žalobcom vo veci pod sp. zn. 2T/16/2009 Okresného súdu Nové Zámky, v ktorom boli žalobcovia oslobodení spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že skutok, ktorý sa im kládol za vinu spáchali, je potrebné považovať uznesenie vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Nové Zámky z 20.5.2008 pod ČVS: ORP: 572/OVK-NZ-2008 ZP vo vzťahu k žalobcom za nezákonné rozhodnutie. Z tohto hľadiska je tak isto potrebné označiť za nezákonnú špecifickú formu rozhodnutia okresného prokurátora Zámkoch o podaní obžaloby na súd, v ktorom sa navrhuje vyvodenie trestnej zodpovednosti voči žalobcom. Žalobcovia v konaní preukázali všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t. j. súčasné kumulatívne splnenie troch podmienok: 1. existenciu nezákonného rozhodnutia - predmetné uznesenie o vznesení obvinenia za pokus zločinu ublíženia na zdraví zo dňa 20.5.2008, 2. vznik škody - vynaložené trovy obhajoby, 3. príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, teda nutnosť náhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s trestným stíhaním žalobcov, podľa ustanovenia § 18 odsek 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

9. Nestotožnil sa s právnymi názormi a závermi žalovaného v záverečnej reči, keď poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 25C/110/2012-210 zo dňa 20.10.2016 a rozsudok pod sp. zn. 10C/191/2014-185 zo dňa 19.10.2016, keď v obdobných veciach súdy žaloby zamietli z dôvodu, že rozhodnutie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné iba na základe toho, že trestné konanie bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom.

10. Pokiaľ išlo o náhradu účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní, súd prvej inštancie konštatoval uplatnenie sumy 14 550 eur žalobcami, pričom po vykonanom dokazovaní uznal preukázanú výšku škody (spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na obhajobu) vo výške 9 461,88 eura s tým, že súd žalobcovi v 1. rade priznal aj sumu 150 eur, ktoré mu vznikli v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku znalcom z odboru dopravy. Žalobcom vzniká nárok na náhradu účelne vynaložených trov trestného konania a súčasťou týchto trov sú aj trovy právneho zastúpenia, resp. obhajoby, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za obhajobu, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Dôvodnosť tohto nároku žalobcovia preukázali príjmovými pokladničnými dokladmi z č. I. 153, pokladničným dokladom zo dňa 8.12.2008, keď advokát JUDr. T. W. prijal od žalobcov v tento deň sumu 400.000,- Sk (13.277,57 eur) a dňa 14.3.2013 sumu 1.500 eur za právne služby a úkony v trestnom konaní. Z trestného spisu je možné si priamo overiť presne, kedy a v koľkých právnych úkonoch zastupoval advokát a jeho advokátsky koncipient žalobcov. Presne z tohto reálneho zastúpenia súd vychádzal pri tom, keď priznal žalobcom nárok v časti účelne vynaložených trov konania.

11. Preskúmaním obsahu spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/16/2009 súd dospel k záveru, že takto účtované úkony právnej služby bolo potrebné vykonať v záujme riadnej obhajoby žalobcov, preto ich považoval súd za dôvodné a priznal ich nasledovne. Z celkovo uplatnených 58 úkonov prvoinštančný súd priznal žalobcom 37 úkonov právnej služby v sume 8 255,47 eura, ktoré vykonal v období od 4.6.2008 do 19.7.2012, kedy o veci rozhodol uznesením Krajský súd v Nitre. Tiež si uplatnil aj náhradu režijného paušálu za úkony spolu s DPH, keďže platcom DPH sa stal od 1.3.2008 a 20% DPH si uplatňoval za 36 úkonov právnej pomoci. Priznal aj náhradu režijného paušálu za 37 úkonov v celkovej sume 258,26 eur, teda iba za tie, kde priznal aj úkony právnej služby. Ďalej priznal žalobcom sumu 978,16 eura, ktorá predstavuje 20% DPH za 22 úkonov právnej služby, nakoľko právny zástupca žalobcov bol platcom DPH iba od 1.3.2009. Právny zástupca žalobcov pri účtovaní hodnoty úkonov za jednotlivé úkony postupoval v súlade s ustanovením § 13 odsek 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej služby s tým, že základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 20%, lebo išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Preto advokátovi za jeden úkon právnej pomoci prináležala odmena v sume 222,31 eura.

12. Konkrétne priznal žalobcom úkony právnej služby v počte 37, za rok 2008: 4.6.2008 prevzatie zastúpenia, 12.6.2008 výsluch, 27.6.2008 výsluch (3x), 24.10.2008 výsluch (3x), 14.11.2008 výsluch (2x), 18.12.2008 výsluch, 30.12.2008 výsluch (2x). Za rok 2009: 24.2.2009 účasť na hlavnom pojednávaní, 24.3.2009 účasť na hlavnom pojednávaní, 28.12.2009 zatykač pred Okresným súdom Nové Zámky. Za rok 2010: 12.2.2010 účasť na hlavnom pojednávaní (2x), 30.3.2010 účasť na hlavnom pojednávaní, 11.5.2010 účasť na hlavnom pojednávaní, 27.5.2010 účasť na hlavnom pojednávaní, 26.11.2010 účasť na hlavnom pojednávaní. Za rok 2011: 15.2.2011 účasť na hlavnom pojednávaní, 8.3.2011 účasť na hlavnom pojednávaní, 10.3.2011 oznámenie o výsluchu svedkov pred súdom, 5.4.2011 účasť na hlavnom pojednávaní, 19.9.2011 účasť na verejnom zasadnutí, 14.11.2011 účasť na hlavnom pojednávaní (2x), 16.11.2011 účasť na hlavnom pojednávaní (2x), 23.11.2011 spísanie písomných návrhov. Za rok 2012: 19.1.2012 účasť na hlavnom pojednávaní (2x), 22.2.2012 účasť na hlavnom pojednávaní (2x), 19.7.2012 účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Nitre. Náhradu režijných paušálov za rok 2008 za 13 úkonov po 6,30 eura, spolu v sume 81,90 eura, za rok 2009 za 3 úkony po 6,95 eura, spolu v sume 20,85 eura, za rok 2010 za 6 úkonov po 7,21 eura, spolu v sume 43,26 eura, za rok 2011 za 10 úkonov po 7,41 eura, spolu v sume 74,10 eura, za rok 2012 za 5 úkonov po 7,63 eura, spolu v sume 38,15 eura, spolu v sume 258,26 eura. Náhrada 20% DPH prináležala právnomu zástupcovi za 22 úkonov spolu v celkovej sume 978,16 eura vypočítanej zo sumy 4.890,82 eura (22 úkonov x 222,31 eura), keďže platcom DPH bol právny zástupca iba od 1.3.2009, teda za rok 2008 a ani za úkon 22.4.2009 mu nebolo možné priznať 20% DPH. Ostatné úkony, ktoré si uplatnil právny zástupca, najmä porady s klientmi za každý rok od roku 2008 až do roku 2012, právny zástupca žiadnou zápisnicou ani iným listinným dôkazom nepreukázal, že vykonal tieto porady so žalobcami, preto súd tieto právne služby advokátovi nepriznal, a preto vo zvyšku účelne vynaložených trov konania nárok žalobcov zamietol.

13. K uplatnenej nemajetkovej ujme prvoinštančný súd uviedol, že žalobcom vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v dôsledku nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní a súd ju posudzoval podľa ustanovenia § 17 odsek 3 vyššie citovaného zákona. Z ich výpovedí súd mal za to, že žalobcovia utrpeli nepriaznivé zásahy do integrity vo všetkých oblastiach svojho života. Boli vystavení rôznym nepríjemným a nepriaznivým situáciám, ako v oblasti pracovnej, tak aj najmä v oblasti súkromnej a rodiny, okolia a známych, ktoré jednotliví žalobcovia preukázali jednak svojimi výpoveďami a výpoveďami svedkýň a listinnými dôkazmi, keď pred začatím trestného stíhania ani jeden zo žalobcov nepreukázal, že by bol trestne stíhaný alebo účastníkom priestupkového konania, mali povest' bezúhonných ľudí.

14. U žalobcu v 1. rade súd prvej inštancie videl zásah v pracovnej oblasti, pretože od roku 2008 podľa potvrdenia jeho zamestnávateľa Ministerstva vnútra SR Bratislava, bol menovaný od roku 2008 a ustanovený vo funkcii C. L.. V tomto čase bol stíhaný na slobode a zároveň diskriminovaný v zamestnaní, lebo neskôr od 1.3.2009 bol zaradený - ustanovený do funkcie inšpektor Oddelenia Z. polície X.-L., C. Z. polície X., C. správy Z. polície O., čím sa dostal do nižšej platovej triedy ako jeho mladší kolegovia, a pokiaľ im boli pridelené finančné odmeny, tak tieto žalobca v 1. rade nedostával. To potvrdil aj jeho priamy nadriadený čestným prehlásením z č. 1. 20, ktorý potvrdil aj iné zásahy, ktoré utrpel v pracovnej oblasti žalobca v 1. rade, a to koncom roku 2008 vykonal riaditeľ C. ZP X. T.. G. P. kontrolu počas služby voči žalobcovi v 1. rade, pričom zistil závalu pri ukladaní zbraní, a to nezapečatenie trezoru so zbraňami

a napriek tomu, že táto záhada nebola závažná, viacerí príslušníci Oddelenia ŽP X.-L. nemali pečatidla vôbec pridelené, bolo priamemu nadriadenému žalobcovi v 1. rade prikázané navrhnuť žalobcovi v 1. rade najvyšší možný disciplinárny trest, a to zrážku z platu 15% po dobu 3 mesiacov. Uvedený trest bol aj žalobcovi v 1. rade uložený. V súčasnosti žalobca v 1. rade vykonáva príslušníka Krajskej polície v Bratislave od 1.1.2011. Zamestnávateľ žalobcu v 1. rade okrem toho potvrdil, že v spornom období, teda v čase trestného stíhania, bol žalobca v 1. rade preložený na funkcie podľa oznámenia z č. 1. 128 na základe organizačných zmien, a preto bol v roku 2009 a aj v roku 2011 ustanovený na nižšiu funkciu ako na predchádzajúcom služobnom zaradení. Čo sa týka osobného a najmä rodinného života, utrpel ujmu, ktorú preukázala svedecká výpoveď jeho manželky, T. W. U., ktorá uviedla, že tieto roky si pamätá ako zlé roky, čo sa týka psychického stavu najmä jej manžela. Pociťili to však obaja v manželstve, pretože jej manžel bol nervózny, často sa hádali, nervózny bol z toho, že bol v práci diskriminovaný aj kolegami aj nadriadenými, pretože ho chceli odstavíť z výkonu služby. V tom čase on bol v štátnej službe ako policajt, aj v súčasnosti je. V tom období svedkyňa - manželka mala prvé tehotenstvo, ktoré mala rizikové, bola sledovaná a hospitalizovaná v nemocnici a porodila v júni 2012, pôrod mala predčasný práve zo zdravotných dôvodov, pretože v tomto čase, teda v období tehotenstva, bolo v ich manželstve viac nervozity a úzkosti ako pred trestným stíhaním. Uviedla, že netvrdí, že predčasný pôrod bol práve dôsledkom trestného stíhania jej manžela, ale určite to prežívala nechtiac s ním a odrazilo sa to práve na jej zdravotnom stave a prežívalo to aj ich dieťa. Za najhoršie obdobie trestného stíhania považovala Vianoce roku 2009, keď na jej manžela bol vydaný zatykač, ale nebol vzatý do väzby, následne bol prepustený. Z týchto dôvodov súd žalobcovi v 1. rade priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur s poukazom na všetko vyššie uvedené, keď v takejto sume považoval túto náhradu za dôvodnú a preukázanú. Vo zvyšku nároku súd žalobu voči žalobcovi v 1. rade zamietol.

15. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade videl prvoinštančný súd zásah taktiež do sféry pracovnej, pretože v čase trestného stíhania bol zamestnaný u súkromného podnikateľa ako prevádzkar a trestné stíhanie malo na neho negatívny vplyv v tom smere, že v mesiaci máj 2008 zamestnávateľ obdržal z polície telefonát, že žalobca v 2. rade mal spáchať násilný trestný čin a na základe týchto skutočností prišlo v júni 2008 k rozviazaniu jeho pracovného pomeru, pretože zamestnávateľ stratil voči nemu dôveru a prišiel o prácu. Nové zamestnanie si už nájsť nevedel vzhľadom na trestné stíhanie. V tomto období bol, tak ako to sám cítil, pod neustálym tlakom a stresom z možného odsúdenia z niečoho, čo nespáchal. Počas štyroch rokov pociťoval zároveň negatívny pohľad a postoj verejnosti, ktorý charakterizoval tým, že keď prišiel do určitého podniku alebo kaviarne, tak si o ňom ľudia pošuškávali, že je to bitkár, násilník a tieto reakcie ľudí sa mu spätne dostali do uší. Ako ďalej súd prvej inštancie aktuálne uviedol, bol žalobca v 2. rade bol opätovne trestne stíhaný a je vo väzbe ohľadom veci, ktorú prejednáva Okresný súd Nové Zámky č. k. 3T/130/2015. Z týchto dôvodov súd žalobcovi v 2. rade priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.000 eur s poukazom na všetko vyššie uvedené, keď v takejto sume považoval túto náhradu za dôvodnú a preukázanú. Vo zvyšku nároku súd žalobu voči žalobcovi v 2. rade zamietol.

16. Čo sa týka žalobcu v 3. rade, u neho sa jednalo o zásah v oblasti pracovnej a najmä rodinnej. Túto ujmu pociťoval v oblasti pracovnej z dôvodu, že celé trestné konanie voči jeho osobe bolo začaté bezdôvodne. V tom období bol ženatý, študoval na vysokej škole, na nitrianskej univerzite a všetci, ktorí s ním prichádzali do styku vedeli, že je trestne stíhaný, čo mu neľahčilo štúdium, lebo všetky zápočty a skúšky mal ako posledný a v tom čase aj pracoval ako tréner športového klubu a je aj majiteľom takéhoto klubu, zaoberá sa bojovým umením, bol a je registrovaný na sociálnych sieťach, čo mu skomplikovalo jeho prácu, lebo veľmi ťažko sa mu vysvetľovalo pred rodičmi detí, ktoré v tom čase trénoval, že v skutočnosti sa nestalo to, čo sa mu kladie za vinu, najmä v súvislosti s tým, keď sa musel zúčastňovať medzinárodných líg a súťaží a ďalej túto ujmu pociťuje a pociťoval najmä v osobnom a rodinnom živote, lebo v rodine má aj ďalších policajtov a bolo ťažké im vysvetľovať, ako sa to v skutočnosti stalo, nikto mu v rodine neveril, najmä jeho svokor, ktorý s tým nie je vysporiadaný ani v súčasnosti, keď už dávno existuje právoplatný oslobodzujúci rozsudok. Obdobie štyroch rokov trestného stíhania mu v oblasti rodinného života poznačilo najmä obdobia sviatkov ako boli Vianoce, narodeniny a pod., pretože nevedel sa z ničoho tešiť, aj keď si bol istý, že nič nevykoná. Počas trestného konania jeho manželka bola tehotná, nebola vypočutá v trestnom konaní, mala však veľmi ťažký priebeh tehotenstva, čo preukázala samotnou svedeckou výpoveďou jeho manželky a listinnými dôkazmi, a to lekáarskymi správami zo dňa 7.6.2013 a 30.12.2009, ktoré potvrdzujú, že po prvom otehotnení došlo k jej potratu, nakoľko vykrvácala, čo sa dozvedela v popradskej nemocnici po hospitalizácii. Neskôr sa jej podarilo otehotnieť druhýkrát a tiež to bolo v období, keď jej manžel bol trestne stíhaný v roku 2010. Opäť ťažko znášala toto tehotenstvo a

bola hospitalizovaná. Hospitalizáciu odmietla a bola v kludovom režime, nemohla byť však v tom čase zamestnaná a teda ich príjem bol nízky, pretože zarábala iba manžel.

17. Celé tehotenstvo znášala zle a chodila na rôzne zákroky do nemocnice. Pôrod mala prostredníctvom cisárskeho rezu, keďže k spontánnemu pôrodu nedošlo. Uviedla, že v rodine vládla napätá atmosféra, pretože celá rodina sa pozerala na jej manžela, ako aj na ňu inými očami, často boli hádky v rodine, napätie, nervozita, veľakrát panoval, čo sa osoby svedkyne týkalo určitý smútok, pretože každý sviatok bol pre nich ako manželov zlým, lebo manžel svedkyne bol v strese, v nervozite, nedokázali si nič užiť, ona častokrát plakala po večeroch. Rodina ju za toto odsudzovala, dávali jej to pocítiť rodičia pri každej návšteve a stretnutí. Od tej doby, ako obdržal jej manžel oslobodzujúci rozsudok sa situácia zmenila a zlepšila. Potvrdila aj skutočnosti, ktoré uviedol vo svojej výpovedi jej manžel v oblasti pracovnej a štúdiu na vysokej škole, čo sa týka skúšok a zápočtov. Svedkyňa tiež potvrdila, že zo začiatku žila so žalobcom v 3. rade ako pár v spoločnej domácnosti a až v roku 2010 sa stali manželmi. Z týchto dôvodov súd žalobcovi v 3. rade priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 9.500 eur s poukazom na všetko vyššie uvedené, keď v takejto sume považoval túto náhradu za dôvodnú a preukázanú. Vo zvyšku nároku súd žalobu voči žalobcovi v 3. rade zamietol.

18. V závere uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a preto priznal žalobcom nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 odsek 2 citovaného zákona. Táto náhrada by mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“ a zahŕňa najmä peňažnú náhradu. Morálnu ujmu utrpeli všetci traja žalobcovia, a táto im bola spôsobená poškodením občianskej cti, poškodením dobrej povesti ako následok trestného konania. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd okrem už vyššie uvedených okolností, ktoré posudzoval jednotlivo u každého žalobcu, prihliadol k povahe trestného činu, zo spáchania ktorého boli žalobcovia obvinení, a taktiež prihliadol k dĺžke trestného konania. Obvinenie bolo žalobcom vznesené 20.5.2008 za pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 Tr. zákona k § 155 odsek 1 Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, a toto obvinenie z uvedeného trestného činu je spôsobilé privodiť pre žalobcov povest' násilníkov hrubo zasahujúcich do súkromia inej osoby. Celé trestné stíhanie trvalo spolu s trestným konaním do 19.7.2012, a teda išlo o neakceptovateľnú dĺžku trvania trestného konania, ktorého následky sa prejavovali počas trvania celej tejto doby u každého žalobcu, s výnimkou žalobcu v 2. rade, u ktorého iba vo sfére pracovnej a u všetkých ostatných najmä vo sfére rodinnej, zdravotnej a záujmovej. Podľa § 17 odsek 3 písmeno b) vyššie citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo. Z uvedeného vyplýva, že súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch je oprávnený a povinný prihliadať aj na okolnosti, za ktorých došlo k samotnému trestnému stíhaniu pri plnom rešpektovaní zákonnej požiadavky, že súd rozhodujúci o nemajetkovej ujme podľa § 17 odsek 2 citovaného zákona je viazaný rozsudkom súdu v trestnom konaní. S poukazom na všetko vyššie uvedené a na priebeh celého trestného konania, mal súd za to, že je dôvodné priznať žalobcom takú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej výška je len na úvahe súdu a nie je žiadnou vyhláškou ani zákonom taxatívne vymedzená, ako ju súd priznal osobitne každému žalobcovi a vo zvyšku ju zamietol. Každú sumu, o ktorej súd rozhodol jednotlivo vo svojich výrokoch, zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť ich žalobcom v 1. až 3. rade do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

19. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP a priznal ich žalobcom v 1., 2., a 3. rade, každému osobitne v rozsahu 100% z tej sumy, ktorú priznal žalobcom v jednotlivých výrokoch, pretože ich považoval za dôvodné, a podľa § 262 odsek 1 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 CSP.

20. Proti tomuto rozsudku, voči vyhovujúcich výrokoch (I., III., V.) a voči výrokom o náhrade trov konania (VII., VIII. a IX) podal včas odvolanie žalovaný, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol.

21. Poukázal na § 6 ods. 1 a ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. s konštatovaním, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

22. Nesúhlasil so záverom súdu, že bolo potrebné považovať oslobodenie spod obžaloby za dôvod nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia. Poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.11.2013 sp. zn. II. ÚS 163/2016, podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Za rôzne dôvody bolo treba v danej veci považovať iné posúdenie žalovaného skutku a vykonaných dôkazov súdom ako vyšetrovateľom a následne prokurátorom v konaní o sťažnosti žalobcov proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v podanej obžalobe. Nezákonné rozhodnutie ako podmienka zodpovednosti štátu za prípadnú škodu, musí byť jednoznačne konštatované v priebehu trestného konania.

23. Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu žalovaný v odvolaní namietal, že súd pri svojom rozhodnutí vychádzal len z výpovedí žalobcov a ich najbližších rodinných príslušníkov, ktorých tvrdenia, ale neboli podložené žiadnym objektívnym dôkazom, ktorý by preukazoval zásah do tejto sféry života žalobcov práve následkom uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 20.05.2008. Toto konštatovanie sa vzťahuje najmä na zdravotné problémy manželiek žalobcov v 1. a 3. rade, ktoré vo svojich výpovediach opisovali len svoje subjektívne pocity, a nie objektívnym dôkazom podložené tvrdenia, o súvislosti ich problémov práve s nezákonným uznesením o stíhaní ich manželov.

24. Pokiaľ žalobcovia a vypočuté svedkyne ako vážny zásah do práv žalobcov v predmetnej trestnej veci popisovali hrozbu väzbou, tak vydanie príkazov na zatknutie v priebehu súdneho konania dňa 14.12.2009 nebolo v príčinnej súvislosti so škodou, ktorú si žalobcovia nárokovujú z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, a to z dôvodu, že vydanie týchto príkazov nie je priamym následkom uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré súd prvej inštancie označil za nezákonné. Tieto príkazy, ako to vyplýva z trestného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/16/2009, boli vydané práve z dôvodov marenia trestného konania žalobcami, a preto vznik akejkoľvek ujmy spôsobenej vydaním a realizovaním týchto príkazov na zatknutie, nie je v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia a nezakladá dôvodnosť nárokov uplatnených žalobcami.

25. Tento záver sa vzťahuje aj na žalobcami uvádzanú a súdom akceptovanú neprimeranú dĺžku trvania trestného konania - 4 roky, ktorú súd označil za neakceptovateľnú dĺžku trestného konania (bod 34. rozsudku), v ktorej súvislosti súd prvej inštancie nechal bez povšimnutia skutočnosť, že dĺžka súdneho konania bola ovplyvnená aj konaním žalobcov.

26. Súd vykonané dokazovanie vyhodnotil jednostranne v prospech žalobcov, keď pracovnú „diskrimináciu“ žalobcu v 1. rade v dôsledku opakovaného vykonania organizačných zmien v štruktúrach L. zboru, predtým Z. polície, žalobcu v 2. rade v dôsledku skončenia pracovného pomeru dohodou a následnou nemožnosťou nájsť si zamestnanie a žalobcu v 3. rade v dôsledku sťaženia štúdia na vysokej škole, posúdil ako dôsledok prebiehajúceho trestného stíhania. Za dôsledok trestného stíhania v prípade žalobcu v 1. rade súd označil aj nepriznávanie odmien, hoci ide o nenárokovateľnú zložku mzdy a uloženie najvyššieho disciplinárneho opatrenia, hoci ide o samostatný výkon disciplinárnej právomoci príslušného orgánu, konajúceho o zavinenom porušení povinností policajta. Súd hodnotiac osoby žalobcov v rozpore so zisteným skutkovým stavom konštatoval, že všetci žalobcovia pred začatím trestného stíhania neboli trestne stíhaní, ktorý záver ale v prípade žalobcu v 2. rade odporuje obsahu trestného spisu a v prípade žalobcu v 3. rade sa na tohto len hľadí ako by nebol súdne trestaný (bod 33. rozsudku).

27. Ako nepreskúmateľné vyhodnotil žalobca v odvolaní rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti vzťahujúcej sa na priznanie nemajetkovej ujmy, najmä rozhodnutie o jej výške pre jednotlivých žalobcov, je pre nedostatok riadneho odôvodnenia v tejto časti aj nepresvedčivé.

28. Vo vzťahu k majetkovej škode (priznanej spolu vo výške 9611,88 eura) žalobca uviedol, že na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na § 12 ods. 3, § 13 ods. 2 (účinného do 31.5.2010 a nasl. obdobia), § 14 ods. 1, písm. d/, 2, 3 písm. d/, 5 písm. b/ a § 20b vyhl. č. 655/2004 Z.z. a názor, podľa ktorého bolo potrebné (ak bol daný základ zodpovednosti) priznať náhradu za účelne vynaložené trovy konania vypočítané podľa vyhlášky. Žalobcovia nepreukázali vznik trov konania a súd vychádzal iba z účtovných dokladov predložených žalobcami. Súd vychádzal z rovnakej výšky odmeny pri všetkých úkonoch právnej služby, čo nebolo správne. Poukázal na to, že

základná sadzba tarifnej odmeny za zastupovanie klienta v trestnom konaní v danom prípade, v ktorom si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa o stíhaní žalobcov ako obvinených zo zločinu, pri ktorom zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica je desať rokov, je jedna osmina výpočtového základu, a preto táto sadzba v roku 2008 predstavovala sumu 79 eur, v roku 2009 sumu 86,93 eura, v roku 2010 sumu 90,17 eura, v roku 2011 sumu 92,63 eura a v roku 2012 sumu 95,37 eura. Označené sadzby tarifnej odmeny sa následne v súlade s ust. § 13 odsek 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov znižovali do 31.05.2010 o 20% a od 01.06.2010 o 50%, keďže obhajca v trestnom konaní zastupoval všetkých troch žalobcov.

29. Konkrétne namietal, že pri určení rozsahu uznaných úkonov právnej služby obhajoby v trestnom konaní nesprávne uznal aj účasť na výsluchoch dňa 30.12.2008 a na hlavnom pojednávaní dňa 27.05.2010, hoci išlo o účasť obhajcu na výsluchoch, resp. pojednávaní súvisiacich s inou trestnou vecou, ktorá bola spojená na spoločné konanie s trestnou vecou, z ktorej si žalobcovia uplatnili nároky podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v ktorej veci si náhradu škody podanou žalobou neuplatnili (trestná vec žalobcu v druhom rade pôvodne vedená na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Nové Zámky pod číslom ORP 1462/OSV-NZ-2008). Súd prvej inštancie ešte nesprávne posúdil úkon obhajoby z 24.02.2009 ako účasť na hlavnom pojednávaní, hoci išlo o účasť na verejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby a z 19.09.2011 ako účasť na verejnom zasadnutí, hoci išlo len o výsluchy obžalovaných. V prípade uznaných úkonov účasti na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci a účasti na verejnom zasadnutí, priznal obhajcovi odmenu v plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny, hoci v zmysle § 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov obhajcovi patrila odmena len vo výške jednej štvrtiny odmeny, resp. jednej polovice odmeny.

30. Súd prvej inštancie doklady predložené žalobcami uznal za riadne účtovné doklady (bod 32. rozsudku), hoci oba doklady predložené žalobcami nespĺňajú základné náležitosti účtovného dokladu tak, ako ich určuje ust. § 10 cit. zákona.

31. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrili.

32. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výrokov pod bodmi I., III., V., napadnutého rozsudku ako aj vo výroku o trovách konania výrokov pod bodmi VII. - IX. podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok v II., IV. a VI. zamietajúcich výrokoch v dôsledku absencie odvolania nadobudol právoplatnosť.

33.1. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

33.2. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

33.3. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

33.4. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

33.5. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

33.6. Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

34. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany sporu) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné.

35. Odvolací súd sa aj vzhľadom na odvolacie dôvody zamerá na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom, pod ktorou treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

36. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

37. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vady v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP z dôvodu, že napadnutý rozsudok je v časti týkajúcej sa určenia výšky priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom v 1. - 3. rade (alebo ďalej len „žalobcom“) nepreskúmateľné. Vo vzťahu k zistenej výške majetkovej škody, ktorú prvoinštančný súd priznal žalobcom prvoinštančný súd nárok (čiastočne) nesprávne právne posúdil a nesprávne (neúplne) zistil skutkový stav v zmysle § 389 ods. ods. 1 písm. c/ CSP, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutých častiach a výrokov o náhrade trov konania zrušil a vrátil spor súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

38. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobcovia sa domáhali pôvodne zaplataenia sumy vo výške 19.540,62 eur a uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcom sumu vo výške 150 eur, a sumy (titulom náhrady nemajetkovej ujmy) vo výške 25.000 eur žalobcovi v 1. rade, žalobcovi v 2. rade sumu 22.500 eur a žalobcovi v 3. rade sumu 33.000 eur. Následne s úpravou petitu a neskôr súdom prvej

inštancie upraveným postupom bol upresnený petit žalobného návrhu, podľa ktorého sa žalobcovia domáhali, aby žalovaný bol povinný zaplatiť titulom náhrady účelne vynaložených trov konania žalobcovi v 1. rade sumu 4.950 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 25.000 eur, žalobcovi v 2. rade sumu 4.800 eur titulom náhrady účelne vynaložených trov konania a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 22.500 eur, žalobcovi v 3. rade sumu 4.800 eur titulom náhrady účelne vynaložených trov konania a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 33.000 eur. Uvedeného sa domáhali na základe tej skutočnosti, že im bolo vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu, podaná obžaloba až napokon boli spod obžaloby všetci oslobodení, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchali obžalovaní. Nezákonným rozhodnutím im tak bolo zasiahnuté do rodinného a pracovného života.

39.1. Podľa § 73 CSP, Na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

39.2. Podľa § 21 ods. 4 OSP účinného do 30.6.2016, za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

40. Aj keď nebolo predmetom odvolacích dôvodov námietka orgánu konajúceho za štát odvolací súd poukazuje na správne ustálenie orgánu štátu v zmysle § 4 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý za štát koná. Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitímácia je právny pojem, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti, vyplývajúcej z hmotného práva. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať.

41. Zákom č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. sa s účinnosťou od 01.01.2013 zmenilo aj ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré určovalo orgán konajúci v mene štátu. V zákone č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. absentujú prechodné ustanovenia, je potom potrebné vychádzať pri rozhodovaní z ustanovenia § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení s účinnosťou od 01.01.2013.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné situácii, kedy strana žalobcu odvodzuje svoj nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré (negatívne vymedzené) nevzišlo zo situácie, keď prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, ale (vymedzené pozitívne) v tomto prípade po vznesení obvinenia bola zamietnutá sťažnosť obvinených prokurátorom a následne podaná obžaloba, a preto súd prvej inštancie správne ustálil Generálnu prokuratúru SR ako orgán konajúci za štát v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013.

43. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

44. Vzhľadom na odvolacie dôvody odvolací súd poukazuje na pomerne ustálenú prax v otázke podmienok pre existenciu zodpovednosti štátu v prípade nezákonného rozhodnutia.

45. Z uznesenia najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4MCdo/15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014 možno vyčítať, že pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie

trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania.

46. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 590/08 I zo 17. júna 2008 a sp. zn. IV. ÚS 642/05 z 28. augusta 2007).

47. Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (NSSR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21. novembra 2018).

48. Žalobcovia žalujúci v tomto konaní štát sa domáhali nápravy ujmy, ktorá im bola spôsobná v dôsledku vzneseného obvinenia, ktoré nebolo napravené ani v rámci dozorovej činnosti prokurátora, pretože napokon bola podaná obžaloba v trestnej veci obžalovaných, ktorí (ako sa ukázalo neskôr), boli spod obžaloby oslobodení, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchali. Oslobodenie spod obžaloby (z tohto dôvodu) malo na účely naplnenia podmienok existencie nezákonného rozhodnutia a na účely výkladu ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaký účinok ako zrušenie rozhodnutia príslušným orgánom, pretože až po oslobodzujúcom rozhodnutí sa zbavili účinku nezákonného (na účely zákona 514/2003 Z.z.) rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje správne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa existencie nezákonného rozhodnutia.

49. Len pre úplnosť odvolací súd vyslovuje názor, a ten je v súlade s námietkou žalovaného v odvolaní, ktorý poukazuje na Nález Ústavného súdu z 13.11.2013 sp. zn. II. ÚS 163/2016 konštatoval (a s tým sa odvolací súd stotožňuje), že nie každé vznesenie obvinenia a následné oslobodenie je dôvodom pre existenciu nezákonného rozhodnutia so zodpovednosťou štátu. Podľa názoru súdu nebude ani každý dôvod oslobodenia spod obžaloby (v aktuálnych podmienkach podľa § 285 TZ) dôvodom pre konštatovanie nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Dôvodom zrejme nebude, ak bude spod obžaloby osoba oslobodená z dôvodu, že nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedná, alebo ako obvinená mladistvá, ktorá v čase činu neprekročila pätnásť rok veku, nedosiahla takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohla rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie, alebo trestnosť činu zanikla.

50. Vzhľadom na obsah a rozsah zistených skutočností je treba konštatovať, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 514/2003 Z.z. je v tomto prípade daná.

51. Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihlada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).

52. Zákon č. 514/2003 Z.z. prešiel viacerými novelizáciami (v počte 5). Problematiky ustanovenia § 17 o náhrade nemajetkovej ujmy zákona č. 514/2003 Z.z. sa dotkli dve novely vykonané zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2009 a zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2013. V období od 1. júla 2004 do 31. decembra 2008 uvedené ustanovenie obsahovalo dva odseky (ods. 1 znel „Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.“ ods. 2 „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“). Novela vykonaná zákonom č. 517/2008 Z.z. stanovila kritériá pre určovanie výšky nemajetkovej ujmy doplnením § 17 ods. 3 a zaviedla minimálnu výšku nemajetkovej ujmy pre odškodňovanie väzby (§ 17 ods. 4). Obsahovala prechodné ustanovenie § 27b ods. 1, podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami vydanými pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za nesprávny úradný postup pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa riadi predpismi účinnými do 31. decembra 2008, 7 Cdo 262/2015 16. 03. 2016

53. V tejto súvislosti je potrebné povedať, že ak bolo (nezákonné) rozhodnutie vydané pred 1. januárom 2009 (čo je aj tento prípad), mal súd vec posudzovať podľa § 17 účinného do 31. decembra 2008. Novelou zákona č. 514/2003 Z.z. vykonanou zákonom č. 412/2012 Z.z. (od 1. januára 2013) v § 17 došlo k vypusteniu minimálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v prípade väzby a k zavedeniu limitu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Novela však neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia. K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (Pl. ÚS 16/95). Právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby, či zbytočnými prieťahmi v konaní, bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (napr. oslobodenie obžalovaného). Preto aplikovať ustanovenie § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z.z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 1. januárom 2013 (uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 30. novembra 1999), by znamenalo pripustiť, že hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon č. 412/2012 Z.z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by popieral nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsoboval by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity (NSSR sp.zn. 7 Cdo 262/2015 16. 03. 2016).

54. Odvolací súd mal v tejto súvislosti výhrady k posúdeniu nároku žalobcov spočívajúcich v nemajetkovej ujme aplikovaním ust. § 17 ods. 3 a 4 zák.č. 514/2003 Z.z. na ktorý súd prvej inštancie poukázal.

55. Vzhľadom na pohľad judikatúry a naplnenie podmienok právneho štátu je treba konštatovať, že súd prvej inštancie právnym posúdením a aplikovaním § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., vid' bod 26 napadnutého rozsudku (hoci výslovne sa limitáciou nemajetkovej ujmy bližšie v odôvodnení nezaoberal), aplikoval nesprávny právny predpis. Na druhej strane odvolací súd konštatuje, že aplikovateľnosť kritérií obsahovo uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. (ktoré prvoinštančný súd zisťoval) plne korešponduje s posudzovaním zásahov do života poškodených sudmi aj v čase pred účinnosťou a zavedením ust. § 17 ods. 3 cit. zákona. Inými slovami, hoci súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 17 ods. 3 cit. zákona, obsahovo vystihol kritéria, ktoré judikatúra časovo spreď obdobia ich zavedenia akceptovala a aj zisťovaním napĺňala. Preto bude v ďalšom konaní a v rozhodnutí prihliadnuť na aplikovateľnosť uvedených ustanovení.

56.1. Podľa § 187 ods. 1 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

56.2. Podľa § 187 ods. 2 CSP, dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

57. Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu uplatnenú žalobcami v 1. až 3. rade odvolací súd poukazuje nato, že súd na základe vykonaného dokazovania mohol vychádzať (od účinnosti CSP v zásade

bezvýnimočne) len z takých dôkazných prostriedkov, ktoré strana sporu navrhla, ktoré boli vykonané v rámci dokazovania a pre spor priniesli relevantné a postačujúce zistenia. Odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie uvedené v bode 20 (resp. 28) odôvodnenia napadnutého rozsudku za správne.

58. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a odvolací dôvod (odvolacia námietka) týkajúci sa vykonaného dokazovania, keď súd vychádzal pri rozhodnutí len z výpovedí žalobcov a ich najbližších rodinných príslušníkov, odvolací súd konštatuje, že samotný procesný postup realizovaný súdom prvej inštancie nebol nesprávny. Z navrhnutých dôkazných prostriedkov, ktoré súd pripustil do procesu dokazovania v užšom zmysle slova, zistil skutočnosti týkajúce sa konkrétnych zásahov voči žalobcom v rôznych oblastiach života, ktoré napíňali kvalifikované zásahy. Zistenému skutkovému stavu podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyčítať nič, okrem toho, že subjektívne pociťované strádanie v tom čase, ktoré pociťovala manželka žalobcu v 1. rade, resp. v 3. rade neboli v rámci odôvodnenia celkom zrozumiteľne „pripísané“ na ujmu žalobcu v 1. rade, ale tieto stavy boli popísané ako ujmy manželky žalobcu v 1. rade. Poškodeným na tieto účely a žalobcom v tomto spore bol žalobca v 1. rade a nie jeho manželka. Je však potrebné zároveň povedať, že z celkového kontextu odôvodnenia možno zistiť, že zásah, ktorý vnímala manželka žalobcu v 1. rade je vlastne svedectvom zásahu jej manžela - žalobcu v 1. rade, resp. v 3. rade v situácii nezákonného rozhodnutia a stíhania. Hoci žalovaný v odvolaní poukazoval na súdom nesprávne zistený skutkový stav ohľadne neexistencie predchádzajúceho trestného stíhania žalobcu v 2. a 3. rade, uvedené by podľa názoru odvolacieho súdu nemalo vplyv na posudzovanie a dôsledky zásahu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a stíhania týchto žalobcov. Ani skorej stíhanej osobe nemožno odoprieť pravo nebyť stíhaný na základe iného nezákonného rozhodnutia.

59. V súvislosti s určovaním konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 7 Cdo 145/2011 12. 12. 2012), ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku ustanovenia § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne (viď aj RČ 21/1995). I keď odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že uplatnený nárok vo výške 53 110,27 eur je so zreteľom na ustanovenie § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., primeraným, túto „primeranosť“ ničím neodôvodnil, nevykonal žiadne porovnanie konkrétneho prípadu so zákonnými kritériami uvedenými v ustanovení § 17 ods. 3 zák. č. 514/2004 Z.z., ktoré odcitoval a tak sa odôvodnenie jeho rozhodnutia v napadnutej časti stalo nepreskúmateľným“.

60. Odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku spočívajúcu v nepreskúmateľnosti časti rozsudku týkajúcej sa súdom priznaných súm nemajetkovej ujmy jednotlivým žalovaným konštatuje, že súd prvej inštancie v rozpore s § 220 ods. 2 CSP neodôvodnil výšku jednotlivých súm nemajetkovej ujmy vo vzťahu k ich samotnej výške a jednak nezdôvodnil diferencovanosť priznaných súm, tomu ktorému žalobcovi. Takto v dôsledku nedostatočného odôvodnenia znemožnil nesprávnym procesným postupom strane žalovaného uskutočňovať mu patriace procesné práva (možnosť sa brániť odvolaním dôvodmi smerujúcimi k neexistujúcej argumentácii) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

61. Odvolací súd k priznanej majetkovej ujme poukazuje na to, že súd prvej inštancie v rámci zisteného skutkového stavu ustálil v zmysle § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. škodu spočívajúcu v účelne vynaložených trov konania. Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci počíta s náhradou škody, ktorá zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Pre súdom priznateľnú nárokovateľnosť tejto náhrady je rozhodujúcim kritériom účelnosť vynaložených trov. Možno konštatovať, že osoba stíhaná v trestnom konaní sa môže dať zastúpiť aj viacerými advokátmi, čím zostáva naplnená možnosť stíhanej osoby uplatniť si v plnej miere právo na obhajobu, ale to, či budú v konaní o náhrade škody voči štátu (podľa zák. č. 514/2003 Z.z.) priznateľné ako náhrada za činnosť oboch obhajcov záleží taktiež od naplnenia kritéria účelnosti. Obdobne to platí pre mnohosť úkonov advokáta, ktorých kritériom priznateľnosti je

ich účelnosť. V zásade nie je na mieste úplné a podrobné skúmanie účelnosti, toho ktorého úkonu právnej služby vykonaného advokátom (či nevyhnutne smerovalo k odstráneniu nezákonného stavu), pretože to by ani nebolo celkom dosť možné zistiť, alebo zistiť len z nemalými ťažkosťami. V zásade je treba povedať, že zastúpenie jediným advokátom s účelne vykonanými úkonmi právnej služby je potrebné považovať za úkony vedúce o odstránení negatívneho vplyvu nezákonného rozhodnutia a stíhaniu osoby, preto je ich potrebné považovať za účelné. Nemožno však hodnotenie účelnosti ponechať bokom v situácii silných indikátorov (najmä za situácie relevantných námietok protistrany v konaní), že úkony právnej služby účelné alebo vykonané vôbec neboli. V takom prípade je potrebné ich účelnosť a existenciu v konaní o náhrade škody zistiť a posudzovať (porovnaj napríklad rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 2533/2013 zo dňa 22.01.2014). Účelnosť je samozrejme iným kritériom ako správne právne posúdenie úkonu právnej služby podľa kritérií právneho predpisu upravujúceho odmeny advokáta v podmienkach Slovenskej republiky podľa advokátskej tarify.

62. V tejto súvislosti a vzhľadom na odvolacie dôvody žalovaného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo záveru o vynaložení peňažných prostriedkov žalobcami, ktorí uhradili sumu 400 000 Sk (13277,56 eura) a sumu 1500 eur ich právnenému zástupcovi. Nemožno účinne namietiť, že uvedené príjmové doklady neobsahovali všetky náležitosti daňového dokladu, pretože je z nich zrejmé, kto, komu, v akej výške a z akého dôvodu plnil, preto je z uvedených dokladov (č.l.153) potrebné vychádzať.

63.1. Podľa § 12 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., pri obhajobe v trestnom konaní vo veciach, v ktorých súd prvého stupňa rozhoduje na neverejnom zasadnutí, je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu.

63.2. Podľa § 12 ods. 3 cit. vyhl., pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica a) neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu, b) prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu, c) prevyšuje desať rokov alebo za ktorý možno uložiť výnimočný trest, jedna šestina výpočtového základu.

63.3. Podľa § 13 ods. 3 cit. vyhl. platnej do 31.5.2010, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

63.4. Podľa § 13 ods. 3 cit. vyhl. platnej od 1.6.2010, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

63.5. Podľa § 20b cit. vyhl., za úkony právnych služieb, ktoré boli vykonané pred 1. júnom 2010, patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov."

64. Odvolací súd aj vzhľadom na odvolacie dôvody konštatuje, že súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil vyčíslenie a priznanie majetkovej škody spočívajúcej v tarifnej odmene obhajcu žalobcov, ktorú mu uhradili. Jednak vo vzťahu k právnenému posúdeniu uviedol len ust. § 13 ods. 2 advokátskej tarify, a to bez časovej účinnosti uvedeného ustanovenia vo vzťahu k 20 % zníženiu odmeny a taktiež nie je zrejmé z akého ustanovenia súd vyvodil výšku základnej odmeny advokáta vo výške 222,31 eura. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval odôvodnenie rozsudku v časti majetkovej škody za nepreskúmateľný a preto ho postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

65. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude riadiť sa právne záväzným názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), odstrániť vytýkané nedostatky a opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom tak, aby bolo v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

66. V konkrétnostiach je v ďalšom postupe treba považovať základ nároku (zodpovednosti štátu) za daný, orgán konajúci za štát za správny, zistený skutkový stav ohľadne zásahov do života žalobcov za dostatočný. Potrebné bude primerane a zákonným spôsobom odôvodniť súdom určenú výšku nemajetkovej ujmy, pre toho ktorého žalobcu s odôvodnením primeranosti výšky priznávanej sumy ako aj podstatu diferenciácie výšky priznávanej sumy medzi jednotlivými žalobcami ako aj správne právne aplikovať ust. zák. č. 514/2003 Z.z. a taktiež dostatočne zistiť a odôvodniť (vrátane právneho posúdenia) základnú sumu odmeny (vrátane jej zníženia) obhajcu žalobcov a vysporiadať sa s argumentmi žalobcu

uvedenými v podanom odvolaní týkajúce sa nesprávneho zistenia skutkového stavu ohľadne úkonov právnej služby obhajcu a tiež ich namietanú kvalifikáciu (hlavné pojednávanie, hlavné pojednávanie odročené bez prejednanja veci, verejné zasadnutie).

67. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

68. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).